

12-11- 2021

Poslovni broj: 6/1 Povrv-712/2012-91

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Rijeci
Rijeka, Zadarska 1 i 3

Ulica Ambroza Vranyczanya 5/I,
47000, KARLOVAC

ODLUKA JE OVRŠNA DANA 12.11. 21.
Tehničar sud u RIJEKA
dne 26.11. 2021. Upravitelj
sudske savjetnice:

ODLUKA JE PRAVOMOĆNA
Trgovački sud u Rijeci
dne 06. listopada 21.
Upravitelj
sudske pisarnice

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Rijeci, po sudu pojedincu Tamari Jugo Smoljanović, na temelju prijedloga sudske savjetnice Tine Ružić Škrobonja, u pravnoj stvari tužitelja TTK d.o.o. Karlovac (OIB:50043842595), Riječka 13b, kojeg zastupaju odvjetnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Josip Janković i Mate Burazin iz Karlovca, Vranicanijeva 5/I, protiv tuženika 1. APARTHOTEL NOVALJA d.o.o. Novalja (OIB:25446855289), Slatinska 65 (kao pravni slijednik PANONIJA TURIST d.o.o. Novalja, OIB:42892180913, Slatinska 65) i 2. ANKE BURCAR iz Novalje (OIB:15209193436), Slatinska ulica 65, koje zastupaju odvjetnici iz Odvjetničkog društva Marinović i partneri j.t.d. iz Zadra, Plemića Borelli 1, radi isplate iznosa od 440.807,33 kn s kamatom, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 13. rujna 2017. u prisutnosti punomoćnika parničnih stranaka, 16. listopada 2017.

presudio je

I. Održava se na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj Ovr-335/12 od 23. listopada 2012. kojeg je izdao javni bilježnik Snježana Plavetić sa sjedištem u Karlovcu, Domobranska 6, u dijelu u kojem je naloženo tuženicima namiriti tužitelju novčanu tražbinu u iznosu od 366.597,29 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 2. kolovoza 2012. do 31. srpnja 2015. po stopi od 15% godišnje, te u dijelu u kojem je naloženo tuženiku platiti tužitelju troškove ovršnog postupka u iznosu od 13.054,94 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 23. listopada 2012. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, sve u roku od 8 (osam) dana.

II. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj Ovr-335/12 od 23. listopada 2012. kojeg je izdao javni bilježnik Snježana Plavetić sa sjedištem u Karlovcu, Domobranska 6, u dijelu u kojem je naloženo tuženicima namiriti tužitelju zakonsku zateznu kamatu na novčanu tražbinu u iznosu od 366.597,29 kn koja na taj iznos teče od 1. kolovoza 2015. do isplate po stopi koja se dobije uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za osam postotnih poena, i sudi:

"Nalaže se tuženicima namiriti tužitelju zakonsku zateznu kamatu na novčanu tražbinu u iznosu od 366.597,29 kn koja na taj iznos teče od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015. po stopi od 10,14% godišnje, od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016. po stopi od 10,05% godišnje, od 1. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016. po stopi od 9,88%

godišnje, od 1. siječnja 2017. do 30. lipnja 2017. po stopi od 9,68% godišnje, a od 1. srpnja 2017. do isplate po stopi od 9,41% godišnje, a u slučaju promjene referentne kamatne stope po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, sukladno odredbi čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08 i 78/15), sve u roku od 8 (osam) dana."

III. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj Ovr-335/12 od 23. listopada 2012. kojeg je izdao javni bilježnik Snježana Plavetić sa sjedištem u Karlovcu, Domobraska 6, u dijelu u kojem je naloženo tuženicima namiriti tužitelju zakonsku zateznu kamatu na troškove ovršnog postupka u iznosu od 13.054,94 kn koja na taj iznos teče od 1. kolovoza 2015. do isplate po stopi koja se dobije uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za osam postotnih poena, i sudi:

"Nalaže se tuženicima namiriti tužitelju zakonsku zateznu kamatu na troškove ovršnog postupka u iznosu od 13.054,94 kn koja na taj iznos teče od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015. po stopi od 8,14% godišnje, od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016. po stopi od 8,05% godišnje, od 1. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016. po stopi od 7,88% godišnje, od 1. siječnja 2017. do 30. lipnja 2017. po stopi od 7,68% godišnje, od 1. srpnja 2017. do isplate po stopi od 7,41% godišnje, a u slučaju promjene referentne kamatne stope po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 8 (osam) dana.

IV. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj broj Ovr-335/12 od 23. listopada 2012. kojeg je izdao javni bilježnik Snježana Plavetić sa sjedištem u Karlovcu, Domobraska 6, u dijelu u kojem je naloženo tuženiku namiriti tužitelju novčanu tražbinu u iznosu od 74.210,04 kn sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 2. kolovoza 2012. do isplate, te u dijelu u kojem je naloženo tuženiku platiti tužitelju troškove ovršnog postupka u iznosu od 2.673,90 kn sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom te se tužbeni zahtjev u tom dijelu odbija kao neosnovan.

V. Nalaže se tuženicima 1. APARTHOTEL NOVALJA d.o.o. Novalja (OIB:25446855289), Slatinska 65 (kao pravni slijednik PANONIJA TURIST d.o.o. Novalja, OIB:42892180913, Slatinska 65) i 2. ANKI BURCAR iz Novalje (OIB:15209193436), Slatinska ulica 65, platiti tužitelju TKK d.o.o. Karlovac (OIB:50043842595), Riječka 13b, na ime prouzročenog parničnog troška iznos od 76.677,67 kn sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 16. listopada 2017. do isplate po stopi od 7,41% godišnje, a u slučaju promjene referentne kamatne stope po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 8 (osam) dana.

Obrazloženje

Tužitelj je 4. listopada 2012. podnio prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave (računa) javnom bilježniku Snježani Plavetić sa sjedištem u Karlovcu, Domobranska 6, protiv tuženika radi isplate iznosa od 440.807,33 kn sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

Na rješenje o ovrši poslovni broj Ovr-335/12 od 23. listopada 2012., kojim je u cijelosti prihvaćen prijedlog za ovrhu, tuženici su pravovremeno uložili prigovor u kojem su osporili pobijano rješenje o ovrši u cijelosti.

Obrazlažu da okončana situacija na koju se tužitelj poziva nije vjerodostojna isprava jer nije potpisana od strane nadzornog tijela niti od strane naručitelja radova. Tek ovjerena situacija potvrđuje stvarno izvedene radove.

Da bi se privremena ili okončana situacija mogla smatrati vjerodostojnom ispravom, ista mora potpuno i istinito odražavati nastali poslovni događaj, a što ovdje nije slučaj, s tim da se njezina manjkavost ogleda u nedostatku bitnih podataka, točnije ista ne naznačuje nikakvu vrstu i količinu obavljenih radova. Naime, iz iste nije vidljivo o kakvim radovima je riječ, da li građevinskim ili nekim drugim, a ujedno nije niti memorirana pa joj dakle nedostaju svi bitni sastojci da bi se ista mogla smatrati vjerodostojnom ispravom.

Iz priloženog Ugovora o građenju od 12. svibnja 2012. (točnije čl. 4.) jasno proizlazi kako se naplata izvedenih radova na predmetnoj građevini vrši nakon potpunog završetka dogovorenih radova, što ovdje nije slučaj, jer tužitelj kao izvođač nije izveo sve dogovorene radove, pa njegova tražbina još uvijek nije dospjela.

Ujedno, iz istog članka proizlazi i obveza izvoditelja radova (ovdje tužitelja) da naručitelju (ovdje tuženicama) dostavi ovjerenu situaciju nakon koje će izdati račun, ali iz priložene situacije vidljivo je da ista nije ovjerena niti je tuženicama u skladu s istom tužitelj ispostavio račun, a kako je to u samom ugovoru o građenju ugovoreno.

Tužitelj nije postupio niti po članku 4. predmetnog Ugovora o građenju jer isti nije naručitelju dostavio građevinsku knjigu u kojoj bi bili naznačeni izvršeni radovi, niti je za izvršenje radove ispostavio odgovarajući račun kao jedinu moguću vjerodostojnu ispravu podobnu za naplatu.

Tuženici također osporavaju pravo tužitelja na naplatu zatezne kamate koja bi tekla od 1. kolovoza 2012. i to iz razloga jer dospijeće tražbine predmetnim Ugovorom o građenju nije uvjetovano niti određeno izdavanjem situacije već ispostavljanjem računa, a sve sukladno članku 4. Ugovora.

Ovosudnim rješenjem gornji poslovni broj od 24. prosinca 2012., rješenje o ovrši poslovni broj Ovr-335/12 od 23. listopada 2012. stavljeno je izvan snage u dijelu u kojem je određena ovrha te su ukinute provedene radnje pa je postupak u tom dijelu nastavljen kao povodom prigovora protiv platnog naloga.

Tijekom postupka tužitelj je ustrajao kod tužbe i tužbenog zahtjeva, dok je tuženik ustrajao kod odgovora na tužbu.

Tužitelj je u podnesku zaprimljenog 25. siječnja 2013. ustvrdio da su tuženikovi navodi iz prigovora neutemeljeni i usmjereni isključivo na odugovlačenje postupka.

Neosnovani su navodi tuženika da okončana situacija nije vjerodostojna isprava jer je ista potpisana od strane tužitelja, a napomena tuženika da tek ovjerena situacija potvrđuje stvarno izvedene radove je neutemeljena. Tuženici su bez obrazloženja odbiti potpisati predmetnu okončanu situaciju, a to istu ne čini nevjerodostojnom.

Tužitelj je naručene radove izveo u skladu s projektnom dokumentacijom, a na navedene radove tuženici nisu nikada imali prigovore, pa iste niti ne ističu u svojem prigovoru protiv rješenja o ovrši.

Dakle, tužitelj je izveo radove na nadogradnji i adaptaciji zgrade u Novalji, Slatinska ulica 65, a od strane tuženika je izostalo plaćanje tih radova. Tužitelj je izvršio ugovorene grube građevinske radove po nalogu tuženika i pod nadzorom Juraja Šonje.

Osim ugovorenih građevinskih radova bilo je potrebno izvesti i vanstroškovničke radove koji su učinjeni po nalogu tuženika i uredno iskazani u građevinskom dnevniku i građevinskoj knjizi, te ovjereni od strane nadzornog organa Juraja Šonje.

Tuženici su u podnesku zaprimljenom na ročištu održanom 14. svibnja 2013. ustvrdili da ne osporavaju da bi tužitelj bio izvođač radova na poslovno-stambenom objektu tuženika u Novalji, međutim, oni radovi koje je tužitelj izveo su bili manjkavi, a njihova vrijednost prikazana u okončanoj situaciji ne odgovara stvarnoj vrijednosti takvih radova.

Zbog manjkavosti izvedenih radova tuženici trpe štetu zbog potrebe otklanjanja nedostataka na takvim manjkavim radovima, kao i činjenice da ugovoreni radovi nisu izvršeni u roku odnosno do 1. lipnja 2012., a sve sukladno članku 2. Ugovora o građenju od 12. svibnja 2012., zbog čega su tuženici izgubili čitavu turističku sezonu u vidu gubitka dobiti turističke djelatnosti turističkih usluga u navedenom objektu.

Glede troškovničkih radova tuženici ističu da se na temelju dostavljenih troškovničkih radova ne može utvrditi niti količina niti cijena stvarno izvedenih radova, jer tužitelj tuženicima nikada nije dostavio troškovnik radova sa naznačenim pojedinačnim cijenama stvarno izvedenih radova, niti je nadzorni organ bio u mogućnosti utvrditi količinu stvarno izvedenih radova, jer tužitelj nije kao izvođač dostavio zapisnik o utvrđivanju gotovosti radova uz situaciju potpisanu od strane izvoditelja i nadzora, kao ni troškovnik izvedenih građevinskih radova sa cijenama prema ispostavljenoj situaciji.

Dakle, jasno je da tuženici nisu bez obrazloženja odbili potpisati tužiteljevu okončanu situaciju niti je nadzorni organ uopće mogao ovjeriti takvu paušalnu situaciju bez prethodne dostave sve zakonske, ugovorne i strukom određene dokumentacije.

Nadalje, glede vanstroškovničkih radova tuženici ističu da cijena pojedinih stavki tih radova je utvrđena previsoko od strane izvođača, a osobito imajući u vidu činjenicu da je riječ isključivo o cijenama radova bez vrijednosti materijala, jer je materijal osiguran u cijelosti od strane tuženika kao investitora.

U prilog navedenoj tvrdnji dostavlja se Zapisnik nadzornog organa od 25. ožujka 2013., a prema kojem je vidljivo da bi stvarna vrijednost izvedenih vanstroškovničkih radova bila 252.838,41 kn (s uključenim PDV-om) pod uvjetom da su radovi izvedeni sukladno projektnoj dokumentaciji i u skladu s građevinskim normativima. Međutim, tome nije tako pa bi cijena stvarno izvedenih radova bila i znatno niža zbog štete koju trpe tuženici.

Tužitelj je, dakle, ne samo manjkavo izveo radove na objektu tuženika, nego nije ispoštovao niti zakonsku i ugovornu proceduru glede dokumentacije i primopredaje radova. Naime, tužitelj kao izvođač radova investitoru nije dostavio sukladno zakonu i odredbama Ugovora o građenju: rješenje o imenovanju glavnog inženjera gradilišta, inženjera gradilišta voditelja radova, zapisnik o utvrđivanju gotovosti radova uz situaciju potpisanu od strane izvoditelja i nadzora, pisanu izjavu izvoditelja radova o završetku dogovorenih radova s uvjetima održavanja građevine i završno izvješće nadzora da su

radovi na izgradnji građevine iz ovog ugovora uredno završeni, te da građevina nema nedostataka koji bi priječili redovnu upotrebu građevine u skladu sa projektiranom namjenom.

Dakle, jasno je da tužiteljeva ovjerena situacija zapravo uopće nije ovjerena niti stvarno odražava poslovni odnos ovih stranaka, a sama cijena izvedenih radova je previsoko utvrđena.

Slijedom navedenog, tuženici osporavaju količinu i cijenu izvedenih radova koja je previsoko postavljena te ističu kako su pojedini radovi manjkavo izvršeni zbog čega tuženici trpe štetu i imaju pravo na umanjeње cijene izvedenih radova.

Tužitelj je u podnesku zaprimljenom 17. lipnja 2013. ustvrdio da je nadzorni Ivanka Kušić odbila potpisati okončanu situaciju budući da sa investitorom (tuženicima) nikad nije bio sklopljen ugovor u pisanom obliku, a on za svoje usluge nije plaćen. Tuženici ne navode o kojim se navodnim manjkavim radovima radi i koji radovi ne odgovaraju količini i vrijednosti u građevinskoj knjizi i okončanoj situaciji.

To što tužitelj nije izveo radove do 1. lipnja 2012. su odgovorni tuženici jer isti nisu pravovremeno nabavili potrebni materijal, a tužitelj je izvršio sve ugovorene radove tj. ugradnju svih materijala kojeg su tuženici pribavili.

Tuženici posjeduju troškovnik iz kojeg je jasno vidljivo koja je količina i cijena svih radova koje je tuženik (pravilno tužitelj) izveo, no, postoje neki radovi iz troškovnika koje tužitelj nije obavio jer isti nisu bili potrebni obzirom na situaciju.

U građevinskom dnevniku postoje naznačeni stvarno izvedeni radovi tj. njihova količina, a iz troškovnika je vidljiva cijena tih radova.

Vantroškovničke radove tužitelj je obavio po nalogu tuženika i njihovog zastupnika Jure Šonje, a svi ti radovi su vidljivi u građevinskoj knjizi dok je njihova cijena tržišna cijena za takve radove.

Vantroškovnički radovi su u građevinskoj knjizi prihvaćeni potpisom Juraja Šonje, a naznačena je i količina i cijena, pa bi bilo neshvatljivo da bi vantroškovnički radovi bili odobreni i potpisani, a da se prethodno nije dogovorilo o količini radova.

Zapisnik nadzornog organa od 25. ožujka 2013. je apsolutno nebitan jer stručna osoba nije imenovana od strane suda, pa se takav dokaz ne može koristiti u ovom postupku.

Nadalje, tužitelj je donio odluku o imenovanju inženjera gradilišta 2. travnja 2012. i primjerak je uručio tuženicima koji su ga očito "zagubili".

Što se tiče zapisnika o gotovosti radova, isti tužitelj nije mogao sastaviti jer tužiteljica (pravilno tuženici) nije imala imenovanog nadzora, a navedeno se odnosi i na završno izvješće jer tuženik nema kome navedene dokumente predati – nema nadzornog organa.

Fotografije koje su dostavljene u spis prikazuju određene nedostatke, a isti su nastali zbog završnih radova koje nije izvodio tužitelj, već očito netko drugi. Tužitelj je vršio grube radove zidanja, betoniranja i "šalovanja", a ne završene radove. Obzirom je direktor tužitelja po struci građevinar, isti zaključuje da su nedostaci uočeni na fotografijama nastali zbog prebrze izrade završnih radova tj. radovi izvedeni po tužitelju nisu se niti mogli osušiti, a o čemu će se najbolje očitovati građevinski vještak.

Tuženici su u podnesku zaprimljenom 20. ožujka 2014. ustvrdili da iz dostavljene građevinske situacije koja glasi na iznos od 440.807,33 kn nije vidljivo koji su radovi ugovoreni, a koji su vantroškovnički radovi. Uz dostavljenu građevinsku knjigu nije

priložen troškovnik izvedenih radova prema ugovoru, niti je ta knjiga potpisana od nadzornog organa niti je dana na uvid investitoru prije sastavljanja i obračuna konačne situacije.

U odnosu na troškovničke radove tuženici ističu da se na temelju dostavljenih troškovničkih radova ne može utvrditi ni količina ni cijena stvarno izvedenih radova, jer tužitelj tuženicama nikada nije dostavio troškovnik radova sa naznačenim pojedinačnim cijenama stvarno izvedenih radova, niti je nadzorni organ bio u mogućnosti utvrditi količinu stvarno izvedenih radova, jer tužitelj kao izvođač nije dostavio zapisnik o utvrđivanju gotovosti radova, uz situaciju potpisanu od strane izvoditelja i nadzora, kao ni troškovnik izvedenih građevinskih radova sa cijenama prema ispostavljenoj situaciji.

Dakle, jasno je da tuženici nisu bez obrazloženja odbili potpisati tužiteljevu okončanu situaciju, niti je nadzorni organ mogao uopće ovjeriti takvu paušalnu situaciju bez prethodne dostave sve zakonske, ugovorne i strukom određene dokumentacije.

Tužitelj je u podnesku zaprimljenom 24. travnja 2014. ustvrdio da okončana situacija jest račun sa svim svojim elementima te se kao takav po Ovršnom zakonu smatra vjerodostojnom ispravom koju nitko osim izdavatelja ne treba ovjeravati.

Sve radove na objektu tuženika tužitelj je izveo sukladno pravilima struke, te je u spis predmeta dostavio svu relevantnu dokumentaciju.

Tuženici nisu imali prigovora na izvedene radove sve do pokretanja ovog postupka.

Tuženici su u podnesku zaprimljenom na ročištu održanom 24. ožujka 2015. opetovano ustvrdili da osporavaju količinu i cijenu izvedenih radova koja je previsoko postavljena, a pojedini radovi su manjkavo izvršeni zbog čega tuženici trpe štetu i imaju pravo na umanjeње cijene izvedenih radova.

Pregledom ugovornog troškovnika vidljivo je da su rukom precrtavani iznosi, količine i jedinične cijene, a koje je precrtao investitor. No, međutim, u zemljanim radovima obračunato je pet stavki koje je izvođač izvodio svojom krivnjom, a prema izjavi investitora i pomoćnog nadzora Juraja Šonje nastala je i velika šteta za investitora te je između ostalog izvedena 22 cm niža visina podruma od projektirane, pa se jasno pojavljivanje ovih radova u obračunu svodi na pokušaj prijevare tuženika kao investitora.

Nedopustivo je, dakle, da izvođač obračunava radove koje je izvodio, a nije trebao, te tako dovodi u sumnju sav svoj angažman – da li je istinit obračun ili nije.

Građevinska knjiga potpisana po nadzornom inženjeru nije konačni dokument naplate, već je odlučujuća situacija potpisana po nadzornom inženjeru i investitoru, a bez investitorovog potpisa ovjerena situacija ne može biti vjerodostojna, pa time ni zahtjev tužitelja osnovan.

Tuženik precizira prigovore na obračunate cijene u pojedinim stavkama za koje smatra da ih je potrebno korigirati prema važećim normativima, a ne "od oka", te u konačnici zaključuje da je sasvim jasno i nedvojbeno da je izvođač nekorektno (prijevarno) zaračunao cijene i količine pa nije moguće prihvatiti njegov obračun kao osnovu za prihvatanje njegova tužbenog zahtjeva, već ga je naprotiv potrebno odbiti.

Tuženici su u podnesku zaprimljenom 1. srpnja 2015. opetovano ustvrdili da je tužitelj kao izvođač radova ugovorene radove izveo manjkavo, a vrijednost radova prikazao u okončanoj situaciji na način da ista ne odgovara stvarnoj vrijednosti takvih radova, te da je sporna kako količina tako i vrijednost izvedenih radova (kako ugovorenih tako i onih vantroškovničkih), a izvedeni radovi su izvedeni manjkavo odnosno postoje

brojni nedostaci na njima zbog kojih je potrebno izvršiti procjenu troškova sanacije navedenih nedostataka.

Tužitelj se je u podnesku zaprimljenom 26. listopada 2015. usprotivio korištenju nalaza i mišljenja sačinjenog u postupku osiguranja dokaza koji se je provodio pred Općinskim sudom u Pagu (poslovni broj spisa R1-327/15), budući isto nije učinjeno po uputi ovog suda i sačinjeno je uz niz manjkavosti.

U daljnjem tijeku postupka sud je rješenjem poslovni broj Povrv-712/2012 od 7. srpnja 2016. odredio izvođenje dokaza uviđajem na licu mjesta i vještačenjem po vještaku graditeljske struke Celestini Bolić iz Rijeke, čija zadaća je bila utvrditi količinu, kvalitetu i vrijednost izvedenih radova od strane tužitelja koji su predmet ovog spora.

Na uviđaju održanom 12. rujna 2016. zastupnik po zakonu tužitelja ustvrdio je da za izvođenje radova čija cijena je predmet ovog postupka nije postojala projektna dokumentacija i građevinska dozvola, dok je zastupnica po zakonu prvotuženika i drugotuženica ustvrdila da je postojala projektna dokumentacija koja joj nije dostupna, ali da nije postojala građevinska dozvola. Također zastupnik po zakonu tužitelja je ustvrdio da je sve radove izvodio na temelju dokumentacije koju mu je putem e-maila prosljeđivala tuženica, a radilo se je o tlocrtima i presjecima, s tim da za izvođenje radova nije bilo nadzornog inženjera.

Stalni sudski vještak graditeljske struke Celestina Bolić je 10. listopada 2016. dostavila u spis vještački nalaz i mišljenje o izvedenim radovima te u bitnome zaključila slijedeće:

- da su se na stambeno-poslovnim objektu u Novalji, Slatinska 65, izvodili radovi dogradnje, nadogradnje i rekonstrukcije bez ishodovanja zakonom određene dokumentacije;

- da su izvedeni radovi na dogradnji, nadogradnji i rekonstrukciji stambeno-poslovnog objekta u vrijednosti: za ugovorene radove prema izračunu izvoditelja radova – 130.907,16 kn, za VTR radove prema izračunu izvoditelja radova – 247.570,14 kn, ukupno prema izračunu izvoditelja – 378.477,30 kn uvećano za 25% PDV-a – 94.619,32 kn odnosno sveukupno prema izračunu izvoditelja 473.096,62 kn. Razlika između troškova izvedenih radova prikazanih u ovom elaboratu na iznos od 473.096,62 kn i troškova iz okončanog obračuna izvoditelja u iznosu od 440.807,33 kn je proizašla iz razloga što u rekapitulaciji okončanog obračuna nije prikazana vrijednost radova rušenja i demontaže koji su neposredno izvedeni po izvoditelju i obuhvaćeni u ponudbenom troškovniku;

- da su izvedeni radovi na dogradnji, nadogradnji i rekonstrukciji stambeno-poslovnog objekta u vrijednosti: za ugovorene radove prema izračunu vještaka – 125.186,65 kn, za VTR radove prema izračunu vještaka – 168.091,18 kn, ukupno prema izračunu vještaka – 293.277,83 kn uvećano za 25% PDV-a – 73.319,46 kn odnosno sveukupno prema izračunu vještaka 366.597,29 kn;

- da se pregledani izvedeni radovi prilikom očevida ocjenjuju standardne kakvoće izuzev terase koja je zatečena izbetonirana, ali djelomično ispucala jer se nije vodilo računa o podlozi, pa je iz tog razloga umanjena njena izvedbena vrijednost;

- što se tiče kvalitete izvedenih radova na stupovima povrh fasade, isti su izvedeni mimo idejnog projekta, navodno po nalogu investitora, i prema viđenju vještaka su građevinski gledano sumnjive funkcije;

- da uredan vodonepropusan spoj između pregradne opeke iznad nedovršenih stupova i kamene fasade nije moguće bez bandaža uredno izvesti, a i eventualna ugradnja istih bi rezultirala vidljivim zakrpama na kamenoj fasadi;

- da vještaku prilikom očevida nije omogućen odlazak u tavanški prostor objekta, da bi se utvrdila eventualna šteta od prokišnjavanja;

Tužitelj se je u podnesku zaprimljenom 31. listopada 2016. očitovao na nalaz i mišljenje vještaka graditeljske struke Celestine Bolić na način da je ustvrdio da istome djelomično prigovara.

U tom smislu, tužitelj navodi da je vještak pogrešno izračunao količinu izvedenih radova te da navodi da nije postojao ponudbeni troškovnik, što nije točno jer isti prileži spisu. Na cijene u ponudbenom troškovniku tuženici su pristali, a po istome je i vođena građevinska knjiga. Dakle, vještak ne smije mijenjati cijene ugovorenih radova po navedenom troškovniku, već samo količinu ukoliko tužitelj nije izvršio navedene radove.

Stoga tužitelj predlaže da vještak svoj nalaz i mišljenje dopuni na način da vrijednost radova izračuna koristeći cijene iz ponudbenog troškovnika i količine iz građevinske knjige, odnosno stanja izmjerenog na očevidu.

Tužitelj smatra da sudski vještak neosnovano daje skupnu procjenu za radove koji obuhvaćaju beton, oplatu i armaturu, što nije uobičajeno, pa stoga tužitelj predlaže da vještak te sastavnice razdvoji i procijeni vrijednost svake uz razdvajanje troškovničkih i vantroškovničkih radova.

Tužitelj napominje da je oplatu odnosno materijal za oplatu dao tužitelj, a ne tuženici, pa se navedena vrijednost ima uračunati u korist tužitelja.

Tužitelj ističe da vrijednost betonskih i armiranobetonskih radova nije ista za sve elemente – različita je za ploče, temelje, stupove, grede stubišta i dr., a jednako vrijedi i za oplatu.

Tužitelj navodi da je iz tlocrta podruma i temelja stubišta kojeg dostavlja vidljivo da vještak u svom nalazu i mišljenju nije imao u vidu zidove podruma koji nisu bili vidljivi na očevidu, a koje je tužitelj izveo i naznačeni su narančastom bojom, pa je navedeno vještak isto tako trebao uzeti u obzir u svoj nalaz i mišljenje.

Nadalje, tužitelj prigovara mišljenju vještaka u pogledu terase sa zadnje strane objekta, gdje umanjuje cijenu za 50% jer da nije dobro izvedena. Ista je izvedena po narudžbi tuženika, a njezina je svrha bila da na istoj borave ljudi, ne i da prolaze motorna vozila.

Nadalje, tužitelj prigovara slijedećim stavkama iz nalaza i mišljenja:

- st.1.10 – rušenje armiranobetonskog stepeništa. Isto je moralo biti izvedeno ručno jer bager nije mogao doći do stepenica;

- st. A4 – dobava i ugradnja tamponskog sloja debljine 15 cm. Tampon se mora sačiniti da bi se poravnalo zemljište;

- st. II7 – greda u podrumu. Navedena stavka ne može biti uračunata u zid ili ploču. Količine armature nisu niti približne ugrađenoj količini.

- st. 17 – ubacivanje kamena u temelje je stavka za sebe i nije uključena u volumen betona;

- st. 25 – betoniranje stupova na staroj fasadi ne može biti obuhvaćeno u armiranobetonskim radovima jer se beton ručno točio u stup i drugačije se nije moglo zbog skućenog prostora;

- st. 29 – rušenje krova se neosnovano priznaje, a isti se jasno vidi da je postojao na priloženim fotografijama;
- st. 41 – žlijeb se morao skinuti da bi se mogla izvesti betonska ploča;
- st. 60 – rezanje ograde vještak nije priznao, a isto je izvedeno po tužitelju;
- st. 71 – zazidavanje armature na vertikalnim stupovima je izvedeno, a nije priznato;
- st. 79 – premazivanje ploče cementnim mlijekom nije priznato, a izvedeno je;
- st. 87 – štemanje kamena u podrumu je izvedeno, a nije priznato i
- st. 93 – izrada pokolopaca za šahtove – izvedeno pet, a priznato dva.

Tuženici su se u podnesku zaprimljenom 31. listopada 2016. očitovali na nalaz i mišljenje vještaka na način da su istaknuli slijedeće primjedbe:

- u dijelu troškovnika koji se odnosi na ugovorene radove vještak je trebao uzeti obračun jedinične cijene iz ugovornog troškovnika kojeg je naveo tužitelj jer je razlika kada se svaka pojedina stavka obračuna u iznosu od 4.849,28 kn;

- u dijelu troškovnika za VT radove tuženici smatraju da je vještak za stavku 36 uzeo previsoku cijenu, s obzirom da se ne radi o armiranobetonskom zidu već o zidu zidanom od betonskih blokova i obloženom kamenom, pri čemu je razlika cijene utvrđene po vještaku (9.555,00 kn) i tržišne cijene (3.822,00 kn) u iznosu od 5.733,00 kn;

- u dijelu troškovnika za VT radove tuženici smatraju da je za stavku 83 vještak uzeo previsoku cijenu za zatvaranje šliceva elektroinstalacija koja je tržišno max. 25,00 kn/m, pa je razlika cijene utvrđene po vještaku (11.160,00 kn) i tržišne cijene (4.650,00 kn) u iznosu od 6.510,00 kn;

- stavku 90 je prema mišljenju tuženika potrebno u cijelosti odbiti jer ispucanu betonsku podlogu nije moguće koristiti, pa je potrebno istu ukloniti, odvesti šutu i tu štetu obračunati, odnosno potrebno je odbiti iznos od 7.800,00 kn;

- vještak nije uzeo u obzir štetu koja je nastala na objektu zbog nesavjesnog postupanja tužitelja odnosno zbog nekvalitetno izvedenih radova;

- nagib krovne terase izveden je na suprotnu stranu, pa je kod svih velikih kiša dolazilo do procurivanja u uređene prostorije građevine, o čemu tuženici posjeduju fotografije štete koje prikazuju stanje prije nego li su oštećenja sanirali sami tuženici;

- vještak se nije osvrnuo na činjenicu da je visina podruma propustom tužitelja izvedena u visini od 2,46 m umjesto 2,60 m, što nije u skladu sa projektnom dokumentacijom, a namjena samog podrumskog prostora je teretana pri čemu je i sama betonska deka tanja. Sanacija navedenog problema u kombinaciji sa pogrešno postavljenim fekalnim cijevima dovodi tuženike do minimalnog iznosa štete od 50.000,00 kn za koju je potrebno umanjiti cijenu radova tužitelja, uz potrebne sanacije zidne stranice podruma koja se procjenjuje na 23.256,35 kn.

Tuženici navode da je po njihovom prijedlogu pred Općinskim sudom u Pagu u postupku osiguranja dokaza (koji se je provodio pod poslovnim brojem R1-90/16) također provedeno vještačenje izvedenih radova po vještaku Goranu Lovrinovu, a koji je u svojem dopunjenom nalazu i mišljenju konstatirao da zbog neizvršenih i manjkavo izvršenih radova od strane tužitelja, tuženici trpe štetu koja je procijenjena na iznos od barem 23.256,35 kn, a koja šteta se odnosi isključivo na sanaciju i dovršetak nedostataka, dok je u prvotnom nalazu i mišljenju šteta od strane ovog vještaka procijenjena na min. 77.000,00 kn.

Zaključno, tuženici smatraju da vještak nije utvrdio i relevantno valorizirao sve brojne nedostatke u izvođenju radova od strane tužitelja.

Stalni sudski vještak graditeljske struke Celestina Bolić se je u podnesku zaprimljenom 15. studenog 2016. na tužiteljeve prigovore očitovala kako slijedi:

- da bi ponudbeni troškovnik bio valjani dokument potrebno je da ga investitor prihvati, pa kako na ponudbenom troškovniku iz spisa nema potpisa investitora te kako je isti sastavljen u tijeku izvođenja radova, a ne prije, te kako ga investitor osporava s obrazloženjem da nije prihvatio jedinične cijene iz istog, moralo se pristupiti izračunu vrijednosti svih izvedenih radova prema tržišnim cijenama;

- prilikom očevida su svi radovi za koje je bila sporna količina mjereni, za razliku od onih stavka za koje su obje strane suglasno prihvatile dokaznicu mjera što su svojim potpisom na sudski zapisnik i potvrdile;

- tužitelj se poziva na građevinsku knjigu koja je nepotpisana od strane nadzornog inženjera, a nekoliko je stranica u ime investitora potpisala osoba koja ne ispunjava zakonske uvjete za vođenje nadzora;

- skupna jedinična cijena za armiranobetonske radove je nastala kao nužnost jer su obračunate stavke od strane izvoditelja radova za armiranobetonske radove obračunate analitički jednostavno nema logike. Kada se iz ponudbenog troškovnika izvoditelja radova zbroje vrijednosti betona, oplata i armature dolazi se do apsurdnih jediničnih cijena za armiranobetonske radove: grede, serklaži i nadvoji su elementi koji bi trebali imati istu jediničnu cijenu po izvedenom kubiku, uključujući izradu betona, armature i oplata, a u konkretnom slučaju imamo situaciju da izvedba greda košta 5.082,35 kn/m³, izvedba serklaže 542,79 kn/ m³, a nadvoja 1.293,00 kn/ m³. Osim toga, ne stoji tvrdnja da se armiranobetonske radove mora obračunavati na način da se posebno mora obračunati beton, posebno armatura, a posebno oplata. Prilikom očevida je uneseno u zapisnik da je sav materijal dobavljaio investitor – tuženik o svom trošku. Ukoliko tužitelj ima materijalni dokaz da je sam kupovao daske, te ukoliko račun za iste priloži u spis vještak može izvršiti dopunu nalaza i mišljenja. Podupirači ne čine oplatu, već osnovno sredstvo izvoditelja radova. Slikom se ne može utvrditi tko je dobio materijal za slikani objekt. Da obračunata vrijednost armiranobetonskih radova za ploče, stepenice i grede nije ista, može se utvrditi i pogledom u jedinične cijene za tu vrstu radova u vještačkom nalazu i mišljenju;

- svi radovi koji su pokazani prilikom očevida su uvršteni u nalaz i mišljenje;

- terasa nije zatečena uredne izvedbe što je dokumentirano slikom u nalazu i mišljenju te je njena vrijednost umanjena za troškove sanacije iste;

- stavka 1.11. površina od 8,64 m² stepeništa se ručno može srušiti za vrijednost od 4.752,00 kn što je pretvoreno u radne sate: 4.752,00 kn:60,00 kn/rs=79.20 sati. Za dva i pol dana četvorica građevinskih radnika zaista to mogu i izvesti;

- stavka A4 tamponski sloj je obračunat debljine 8,00 cm;

- stavka II7 obrazloženo kod armiranobetonskih radova;

- stavka VTR 17 ukoliko se kamen ubacuje u beton, volumen kamena umanjuje volumen betona, tako da stavka obračunata na način kako traži tužitelj ne povećava njenu vrijednost;

- stavka VTR 25 obrazloženo kod armiranobetonskih radova;

- stavka VTR 29 fotografija ne potvrđuje da je tužitelj srušio stari krov;

- stavka VTR 41-93 obračunato prema usuglašenim količinama prilikom očevida.

Stalni sudski vještak graditeljske struke Celestina Bolić se je u podnesku zaprimljenom 15. studenog 2016. na tuženikove prigovore očitovao kako slijedi:

- za nekoliko stavaka izvedenih radova prema svom izboru (ali ne i za sve ostale radove) tuženici smatraju da je u vještačkom nalazu i mišljenju trebalo primijeniti jedinične cijene iz ugovornog troškovnika iako su se radovi izvodili bez prihvaćene ponude i ugovornog troškovnika. Kako je spor nastao između ostalog i zbog jediničnih cijena izvedenih radova koje su upravo od strane tuženika bile sporne, to je vještak morao sve evidentirane radove prilikom očevida obračunati po tržišnim cijenama koje su u konkretnom slučaju kumulativno umanjile vrijednost izvedenih radova. Ako je primjenom tržišnih cijena kod većine stavaka rezultiralo umanjjenjem cijena, logično je da su se u nekoliko stavaka pojavile jedinične tržišne cijene koje su povećale vrijednost nekoliko stavaka. Ako tuženik prihvaća primjenu tržišnih cijena gdje se vrijednost radova umanjila, logično je da mora prihvatiti istu primjenu ako dođe i do povećanja vrijednosti stavke;

- jedinična cijena iz st. 83 VTR ne odnosi se na 1m² štemanja zidova već za jedan radni sat, a prilikom očevida se tuženik sa stavkom iz troškovnika u spisu usuglasio, što je rezultiralo uvrštenjem iste u vještački nalaz sa istom dokaznicom mjera izraženom kroz radni sat;

- prilikom očevida je terasa bila u funkciji te je zbog toga u nalazu zbog nedostataka smanjena vrijednost za 4.648,80 kn odnosno za 57%. Terasu nije potrebno razbijati već sanirati, što je za vrijednost odbijenih sredstava moguće;

- vještak izrađuje svoj nalaz i mišljenje isključivo prema stanju zatečenom na objektu, a ne na osnovu nečijeg kazivanja. Kod očevida nije ukazano na prodiranje vode sa terase niti su pokazane oštećene površine zidova ili stropa kao posljedice naprijed navedenog. Vještački nalaz ne sadržava, niti smije sadržavati, paušalnu štetu za koju tuženik tvrdi da ju je pretrpio tijekom izvođenja radova zbog nesavjesnog postupanja tužitelja. Vještak je ocijenio količinu i kakvoću svih izvedenih radova evidentiranih u sudskom zapisniku kojeg su potpisale obje strane prilikom očevida. Nisu predmetom vještačenja ni odstupanja od projekta, obzirom da je jasno da nije jedino odstupanje u izvedenoj visini suterena, već je cijeli objekt bespravno dograđen, nadograđen i rekonstruiran, a za što je po Zakonu o gradnji odgovoran investitor, a posljedično njegov nadzorni inženjer.

Tužitelj u podnesku zaprimljenom 18. studenog 2016. je ustvrdio da su tuženikovi prigovori na nalaz i mišljenje neosnovani. Navodi da se protivu pribavljanju spisa Općinskog suda u Zadru poslovni broj R1-90/16 i tome da se navedeni nalaz i mišljenje koristi u ovom postupku.

Nadalje, tužitelj je u podnesku zaprimljenom 8. prosinca 2016. ustvrdio da je potrebno da sudski vještak procijeni vrijednost oplata materijala kojeg je dao tužitelj, s tim da su sav ostali ugrađeni materijal osigurali tuženici, ali ne i materijal za oplatu, pa ako je navedeno sporno tužitelj moli da se tuženici očituju o tome da li su oni ili tužitelj osigurali materijal za oplatu.

Stalni sudski vještak graditeljske struke Celestina Bolić se je u podnesku zaprimljenom 29. prosinca 2016. na tužiteljeve prigovore očitovala kako slijedi:

- sud nije dao zadatak vještaku da prepíše cijene iz građevinske knjige (koja nije vođena u skladu sa zakonom) niti iz ponudbenog troškovnika (koji nema supotpisa sa druge strane), već da utvrdi vrijednost izvedenih radova što je i učinjeno;

- jedinične cijene iz navedene dokumentacije dijelom nisu logične i tužitelj ih analizom cijena ne može nikako dokazati, osobito za betonske i armiranobetonske radove;

- nadalje, ne stoji tvrdnja da se armiranobetonski radovi moraju obračunavati na način da se posebno iskazuje beton, posebno oplata i posebno armatura;

- u nalazu i mišljenju su obuhvaćeni svi radovi koje su stranke prilikom očevida pokazale sudu i vještaku, a izmjera je od strane vještaka vršena u njihovom prisustvu. Konkretno, za armiranobetonske radove u podrumu je izvršena točna izmjera prema stavkama koje je pokazao sam tužitelj, a evidentirane izmjere se nalaze u sudskom zapisniku sačinjenom prilikom očevida (st. 2.2.);

- nikakve dopunske količine izvedenih radova na osnovu od strane tužitelja dostavljenih skica neće se uvrstiti u nalaz bez naloga suda;

- u sudskom zapisniku jasno i nedvosmisleno stoji da je za sve betonske i armiranobetonske radove predmet obračuna samo rad bez dobave i dopreme materijala što je i učinjeno. Nelogično je da je tužitelj dao ponudu za izvođenje radova na objektu isključivo za ruke, a da kod armiranobetonskih radova nije napomenuo da za tu vrstu radova dalje i drvenu građu;

- ukoliko sud u postupku utvrdi da je tužitelj zaista dao oplatu, tada će se drvena građa posebno naknadno obračunati. U izračunu vještačkog nalaza uključeno je krojenje oplata, šalovanje i demontaža iste, ali bez nabavne cijene dasaka i gredica, obzirom da je prilikom očevida rečeno i u zapisnik uneseno da je sav materijal dobio investitor. Valja napomenuti da se oplata koristi: daska 24 mm – 7 puta, daska 48 mm – 12 puta, grede za oplatu – 10 puta. Oplata u konkretnom slučaju nije postala dio izgrađenog objekta već je nekud odvezena na daljnju uporabu;

- tužitelj je zajedno s tuženicama suglasno pristao da se svi izvedeni radovi prilikom očevida evidentiraju prema stavkama jedinog troškovnika koji se nalazi u spisu (što je i učinjeno), pa nije jasno zašto se to podneskom osporava i naziva špekulacijom.

Na ročištu održanom 1. veljače 2017. tužitelj je opetovano predložio da vještak dopuni nalaz i mišljenje na način da vrijednost radova izračuna koristeći cijene iz ponudbenog troškovnika i građevinske knjige. Tome su se tuženici usprotivili navodeći da je takav prijedlog procesno nedopušten jer zadaću određuje sud a ne stranke, pa se vještak jedino može očitovati o primjedbama stranaka, a ne o njihovim prijedlozima kako treba izgledati zadaća vještaka.

Na tom istom ročištu tuženik je opetovano predložio da se od Općinskog suda u Pagu pribavi predmet poslovni broj R1-90/16 koji se je vodio radi osiguranja dokaza, a sve kako bi se utvrdila šteta koju tuženici u ovom predmetu trpe i koja bi se utvrdila uvidom u nalaz i mišljenje vještaka Gorana Lovrina koji je vještačio u tom predmetu. Tome se je pak tužitelj protivio navodeći da predmet ovog spora nije tuženikova naknada štete, a niti su u tom smislu tuženici postavili bilo kakav procesni zahtjev u vidu protutužbenog zahtjeva.

Konačno, na tom istom ročištu stalni sudski vještak Celestina Bolić je ustvrdila da u cijelosti ustraje kod pisanog nalaza i mišljenja, kao i kod svih daljnjih pisanih dopuna na nalaz i mišljenje. Nadalje je ustvrdila slijedeće:

- da prilikom očevida sudu i vještaku nije bila dostupna projektna dokumentacija na osnovu koje je navodno ishodovana građevna dozvola, te se nije moglo utvrditi da li je visina podruma adekvatna, odnosno da li su ispravno postavljene u odnosu na pad krovne

plohe. Isto se odnosi i na postavljenu fekalnu kanalizaciju za koju tuženik tvrdi da nije postavljena u skladu s projektom. Moguća razmimoilaženja sa projektom koji nije bio dostupan su mogla nastati i zbog toga što investitor prilikom nadogradnje objekta nije imao ovlaštenog nadzornog inženjera, već je tu funkciju neovlašteno i djelomično obavljala osoba koja za tu funkciju nije registrirana i nema zakonskog odobrenja.

Prilikom očevida u zapisnik su unesene sve stavke koje je tužitelj pokazao kao izvedene i tuženik priznao. Količine izvedenih radova koje između stranaka nisu bile sporne su prihvaćene iz podataka iz sudskog spisa, a jedinične cijene, koje su od početka bila sporne, su utvrđene u vještačkom nalazu i mišljenju prema važećim troškovnicima za takve radove u vrijeme očevida.

Tuženici su u podnesku zaprimljenom na tom ročištu opetovano ustvrdili da vještak nije uzeo u obzir štetu koja je nastala na objektu zbog nesavjesnog postupanja tužitelja, odnosno zbog nekvalitetno izvedenih radova. U ostalom dijelu podneska ponovili su prigovore na nalaz i mišljenje vještaka iznesene u dosadašnjem tijeku postupka.

U daljnjem tijeku postupka sud je rješenjem poslovni broj Povrv-712/12-80 od 8. ožujka 2017. utvrdio prekid postupka u odnosu na prvotuženika jer je on kao pravna osoba prestao postojati, sukladno odredbi čl. 4. Zakona o trgovačkim društvima (Narodne novine broj 111/93, 34/99, 121/99-vjerodostojno tumačenje, 52/00-odluke VSRH, 118/03, 107/07, 146/08, 152/11-pročišćeni tekst, 111/12, 68/13 i 110/15, dalje u tekstu: ZTD-a) i odredbi čl. 212. st. 1. t. 4. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07-Odluka VSRH, 84/08, 123/08-ispravak, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 28/13 i 89/14, dalje: ZPP).

Tužitelj je u podnesku zaprimljenom 12. travnja 2017. predložio nastavak postupka na način da se pozove pravnog sljednika prijašnjeg prvotuženika – APARTHOTEL NOVALJA d.o.o. Novalja na preuzimanje postupka.

Sukladno tome, sud je rješenjem poslovni broj Povrv-712/12-82 od 19. travnja 2017. nastavio postupak u ovoj pravnoj stvari (točka I. izreke) te je pozvao trgovačko društvo APARTHOTEL NOVALJA d.o.o. Novalja da kao pravni sljednik trgovačkog društva PANONIJA TURIST d.o.o. Novalja preuzme parnicu u ovoj pravnoj stvari.

U daljnjem tijeku postupka parnične stranke su ustvrdile da nisu ni izričito ni prešutno isključile primjenu Posebnih uzanci o građenju.

Sud je izveo dokazni postupak uvidom u dokumentaciju koja je priložena spisu te saslušanjem zastupnika po zakonu tužitelja Josipa Trupkovića (iskaz na listu 292-293 spisa), zastupnika po zakonu prvotuženika i drugotuženice Anke Burcan (iskaz na listu 294-296 spisa), svjedoka Juraja Šonje (iskaz na listu 342-344 spisa), svjedoka Ivanke Kušić (iskaz na listu 349-351 spisa), svjedoka Nikole Pleše (iskaz na listu 359-360 spisa), svjedoka Maria Grgurića (iskaz na listu 360-361 spisa), svjedoka Danijela Dabe (iskaz na listu 368 spisa), svjedokinje Štefice Dabo (iskaz na listu 369-370 spisa), svjedoka Radovana Rastovića (iskaz na listu 370-371 spisa), svjedoka Ljubomira Radonića (iskaz na listu 371-372 spisa) i svjedoka Josipa Mušnjaka (iskaz na listu 379 spisa), uviđajem i vještačenjem po vještaku graditeljske struke Celestini Bolić iz Rijeke, A. B. Šimića 58 (nalaz i mišljenje na listu 495-525 spisa, na listu 602-606 spisa, na listu 615-617 spisa, na listu 621 spisa) utvrđujući odlučne činjenice savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza posebno te svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sve sukladno članku 8. ZPP-a.

Na temelju izvedenog dokaznog postupka sud utvrđuje slijedeće:

Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

Tužbeni zahtjev odnosi se na isplatu iznosa od 440.807,33 kn kojeg tužitelj potražuje od tuženika s naslova građevinskih radova i to: dogradnje, nadogradnje i rekonstrukcije stambeno-poslovnog objekta u Novalji na adresi Slatinska 65 u vlasništvu tuženika (vlasnički list na listu 525 spisa).

Između stranaka nije sporno da je 12. svibnja 2012. sklopljen Ugovor o građenju (list 4-6 spisa, dalje: Ugovor) između tužitelja kao izvođača i tuženika kao naručitelja. Ugovor su stranke sklopile 12. svibnja 2012., a iz građevinskog dnevnika je vidljivo da su radovi od strane tužitelja već bili u izvođenju 38 dana, pa je dakle razvidno da Ugovor nije sklopljen prije početka radova, već tijekom radova.

Također nije sporno da je tužitelj ispostavio tuženicama Okončanu situaciju (list 7 spisa) s datumom 17. srpnja 2012. u kojoj je od tuženika za navedene radove potraživao isplatu utuženog iznosa, a kojeg su tuženici odbili platiti podnošenjem prigovora protiv javnobilježničkog rješenja o ovrsi.

Naime, nije sporno da je tu Okončanu situaciju tužitelj priložio kao vjerodostojnu ispravu temeljem koje je u ovom postupku predložio donošenje rješenja o ovrsi javnom bilježniku koji je to rješenje 23. listopada 2012. pod poslovnim brojem Ovr-335/12 i donio, a protiv kojeg su tuženici pravodobno podnijeli prigovor, pa je postupak nastavljen kao u povodu prigovora protiv platnog naloga.

Budući navedene činjenice među strankama nisu sporne, ne treba ih dokazivati sukladno odredbi čl. 221. st. 1. ZPP-a.

Dakle, činjenica da su stranke bile u poslovnom odnosno obveznom odnosu temeljem navedenog Ugovora nije sporna, kao uostalom niti sadržaj tog Ugovora koji je utvrđen uvidom u isti. Tako je sud uvidom u Ugovor utvrdio da:

- je sastavni dio tog Ugovora građevinski dnevnik i idejni projekt prema kojem će se izvesti predmetni građevinski radovi koje se izvođač radova obvezuje izvesti najkasnije do 1. lipnja 2012., s tim da je do dana sklapanja tog Ugovora izvršen obračun prve faze radova u vrijednosti od 168.078,18 kn, dok se drugu fazu radova prema projektu te unutarnje zidarske radove, zidanje pregrade i radova na uređenju okoliša izvođač obvezuje izvesti najkasnije do 1. lipnja 2012. (čl. 1. i 2.);

- će izvođač provesti naplatu izvedenih radova na predmetnoj građevini nakon potpunog završetka dogovorenih radova, te da izvoditelj dostavlja ovjerenu situaciju naručitelju na naplatu koju je ovaj dužan platiti u roku od 15 dana od dana primitka ispostavljenog računa, a najkasnije do 30. lipnja 2012. (čl. 4.);

- se naručitelji radova obvezuju solidarno izvođaču isplatiti ukupnu naknadu za izvedene radove u iznosu konačnog obračuna uvećanog za PDV-e po stopi od 25%, s time da se za sve radove izvedene do 1. lipnja 2012. koji će biti naznačeni u građevinskoj knjizi koju će naručiteljima dostaviti izvođač uključujući radove po troškovniku i sve vanstroškovničke radove, obvezuju naručitelji solidarno platiti najkasnije 15 dana nakon ispostavljenog računa za izvršene radove (čl. 6.);

- je između stranaka nesporno da su naručitelji radova osigurali sav potreban materijal za izvođenje ovim ugovorom predviđenih radova, tako da se naknada iz tog ugovora odnosi isključivo na cijenu radova bez vrijednosti materijala (čl. 7.).

Sukladno odredbi čl. 620. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05 i 41/08, dalje: ZOO-a) ugovorom o građenju izvođač se obvezuje prema

određenom projektu izgraditi u ugovorenom roku određenu građevinu na određenom zemljištu, ili na takvom zemljištu, odnosno na postojećoj građevini izvesti kakve druge građevinske radove, a naručitelj se obvezuje isplatiti mu za to određenu cijenu.

Cijeneći sadržaj tuženikovih prigovornih tvrdnji iznesenih tijekom postupka, ovaj sud utvrđuje da je između stranaka sporno:

- predstavlja li Okončana situacija vjerodostojnu ispravu s obzirom na prigovorne tvrdnje tuženika da ista nije potpisana od strane nadzornog tijela niti od strane naručitelja, te da ista nema bitne sastojke (u pogledu vrste i količine obavljenih radova) da bi se ista mogla smatrati vjerodostojnom ispravom;

- je li utužena tražbina iz okončane situacije dospjela s obzirom na prigovorne tvrdnje tuženika da tužitelj nije izveo sve dogovorene radove i da im tužitelj nije dostavio ovjerenu situaciju niti račun (iako je to u čl. 4. Ugovora određeno), pa je nastavno sporno i tužiteljevo pravo na naplatu zateznih kamata od 1. kolovoza 2012. i to iz razloga što je dospijeće tražbine ugovorom uvjetovano i određeno ispostavljanjem računa;

- je li tužitelj izveo sve radove i jesu li oni koji su izvedeni bili kvalitetni (odnosno postoje li nedostaci na njima), te kolika je količina i cijena tih stvarno izvedenih radova (kako ugovorenih tako i neugovorenih) s obzirom na prigovorne tvrdnje tuženika u kojima su isti osporili da bi tužitelj izveo sve radove, te naveli da su oni radovi koji su izvedeni bili su manjkavi, s tim da su količina i cijena stvarno izvedenih radova sporni jer je cijena vanstroškovničkih radova previsoko postavljena od strane izvođača, dok se količina i cijena troškovničkih radova ne može utvrditi jer tužitelj nikada nije tuženicima dostavio troškovnik radova sa naznačenim pojedinačnim cijenama stvarno izvedenih radova. Nastavno na prigovor tuženika o nekvalitetno izvedenim radovima, tuženici su istaknuli i prigovor umanjivanja cijene izvedenih radova te su ustvrdili da su zbog istih pretrpjeli štetu.

U odnosu na prigovornu tvrdnju tuženika da Okončana situacija ne predstavlja vjerodostojnu ispravu ističe se da je takva prigovorna tvrdnja neosnovana.

To iz razloga što je odredbom čl. 31. Ovršnog zakona (Narodne novine broj 112/12, dalje: OZ-a), koji je bio na snazi u trenutku ispostavljanja Okončane situacije, propisano da je vjerodostojna isprava račun, mjenica i ček s protestom i povratnim računima kad je to potrebno za zasnivanje tražbine, javna isprava, izvadak iz poslovnih knjiga, po zakonu ovjerovljena privatna isprava te isprava koja se po posebnim propisima smatra javnom ispravom (st. 1.) s tim da je vjerodostojna isprava podobna za ovrhu ako su u njoj naznačeni vjerovnik i dužnik te predmet, vrsta, opseg i vrijeme ispunjenja novčane obveze (st. 2.), a kada se iz vjerodostojne isprave ne vidi je li i kada tražbina dospjela, ovrha će se odrediti ako ovrhovoditelj u prijedlogu za ovrhu navede datum dospelosti tražbine, te ako je označio dan njezine dospelosti (st. 3.).

Okončana situacija predstavlja račun prema odredbi čl. 15. st. 2. Zakona o porezu na dodanu vrijednost (Narodne novine broj 47/95, 106/96, 164/98, 105/99, 54/00, 73/00, 127/00, 48/04, 82/04, 90/05, 76/07, 87/09, 94/09 i 22/12), koji je bio na snazi u trenutku ispostavljanja te situacije. Naime, tom zakonskom odredbom propisano je da je račun svaka isprava u kojoj se obračunavaju isporučena dobra i usluge, bez obzira kako se ta isprava zove u poslovnom prometu.

S obzirom da je, dakle, Okončana situacija račun, ista u smislu čl. 31. st. 1 OZ-a predstavlja vjerodostojnu ispravu koja u konkretnom slučaju ima sve elementne propisane odredbom čl. 31. st. 2. OZ-a, s tim da je sukladno odredbi čl. 31. st. 3. OZ-a

tužitelj kao ovrhovoditelj u prijedlogu za ovrhu naznačio datum dospelosti tražbine budući da isti nije bio naznačen na njoj. Činjenica da ta isprava nije potpisana od strane naručitelja (ovdje tuženika) i nadzornog tijela (kojeg uostalom u formalno pravnom smislu nije niti bilo) te da u njoj nije navedena količina i vrsta radova nije od utjecaja na njezino svojstvo vjerodostojnosti, budući da odredbama OZ-a navedeno niti nije niti propisano kao bitni sastojak. Podredno se navodi tuženicima da se u Okončanoj situaciji niti ne navodi vrsta i količina izvedenih radova, već naprotiv nadzorni inženjer ovjerava situaciju na temelju građevinske knjige (i građevinskog dnevnika) u kojoj su navedene vrste i količine izvedenih radova (obično je u priloge situacije i rekapitulacija izvedenih radova po ispostavljennoj situaciji). Međutim, čak i da nadzorni inženjer nije ovjerio situaciju (što je bilo u konkretnom slučaju, jer nadzornog inženjera niti nije bilo u formalnom pravnom smislu), to ne sprječava tužitelja kao izvoditelja radova da potražuje isplatu cijene po toj situaciji.

Nadalje, neosnovana je prigovorna tvrdnja tuženika da utužena tražbina nije dospjela jer da tužitelj nije izveo sve dogovorene radove. To iz razloga što iz iskaza zastupnika pa zakonu tužitelja Josipa Trupkovića, kao uostalom i same 2. tuženice Anke Burcar (ujedno i zastupnice po zakonu 1. tuženika), koje u tom dijelu sud prihvaća u cijelosti kao istinite jer su međusobno suglasni, jasno i nedvosmisleno proizlazi da je tužitelj izveo sve radove, kako ugovorene tako i ne ugovorene odnosno i troškovničke i vanstroškovničke radove.

Potom, osnovana je prigovorna tvrdnja tuženika da im tužitelj nije ispostavio ovjerenu situaciju, a nakon nje račun (iako je to u čl. 4. Ugovora određeno), no to ne utječe na činjenicu dospjeća utužene tražbine.

Naime, točno je da je odredbom čl. 4. Ugovora određeno da će izvoditelj (tužitelj) najprije dostaviti naručitelju (tuženiku) ovjerenu situaciju na naplatu, koju je naručitelj dužan platiti u roku od 15 dana od dana ispostavljenog računa, a najkasnije do 30. lipnja 2012. Nadalje, točno je i da tužitelj nije postupio u skladu s tom ugovornom odredbom.

Naime, prema iskazu 2. tuženice Anke Burcar (ujedno i zastupnice po zakonu 1. tuženika), kojeg u tom dijelu sud prihvaća kao istinit, tužitelj joj je, nakon što je radove priveo kraju i napustio gradilište oko 15. lipnja 2012., najprije ispostavio račun 26. lipnja 2012. na iznos od 457.057,33 kn (koji se nalazi na listu 325 spisa), a naknadno 17. srpnja 2012. Okončanu situaciju na iznos od 440.807,33 kn (koji se nalazi na listu 7 spisa).

Osim toga, iz iskaza zastupnika po zakonu tužitelja Josipa Trupkovića ne proizlazi da bi nakon što je u srpnju 2012. ispostavio tuženicima Okončanu situaciju, naknadno ispostavio i račun na utuženi iznos.

Dakle, iz navedenih iskaza stranaka i navedenih isprava proizlazi da tužitelj doista, kako to pravilno tvrde tuženici, nije postupio u skladu s ugovornom odredbom iz čl. 4. Ugovora i tuženicima nije nakon ispostavljene situacije, ispostavio račun za koje ispostavljanje je Ugovorom vezano i uvjetovano nastupanje dospjeća tražbine.

No takvo tužiteljevo (ne)postupanje, kao što je već navedeno, ne znači da u konkretnom slučaju nije nastupilo dospjeće njegove utužene tražbine.

To iz razloga što, iako su stranke ugovorile plaćanje u roku od 15 dana od dana ispostavljanja računa, a nakon dostave ovjerene situacije, račun u konačnici nije ispostavljen na način kako je to ugovoreno, pa ta ugovorna odredba ne dolazi do primjene te se ima smatrati da rok dospjeća niti nije ugovoren (čl.173.st.2. ZOO-a), pa stoga takvu ugovornu odredbu treba sukladno čl. 319. st. 2. ZOO-a u vezi s čl. 9. ZOO-a tumačiti

prema odredbama Zakona o rokovima ispunjenja novčanih obveza (Narodne Novine broj 125/11).

Konkretno, ovaj sud utvrđuje da se primjenjuju odredbe čl. 2. st.4. toč.2. u vezi s st. 3. tog Zakona kojima je propisano da, ako ugovorom među poduzetnicima nije ugovoren rok za ispunjenje novčane obveze, dužnik je dužan, bez potrebe da ga vjerovnik na to pozove, ispuniti novčanu obvezu u roku od 30 dana od dana kada je vjerovnik ispunio svoju obvezu, ako nije moguće sa sigurnošću utvrditi dan primitka računa ili drugog odgovarajućeg zahtjeva za isplatu ili ako je dužnik primio račun ili drugi odgovarajući zahtjev za isplatu prije nego li je vjerovnik ispunio svoju obvezu. Naime, pod pojmom "ako nije moguće sa sigurnošću utvrditi dan primitka računa ili drugog odgovarajućeg zahtjeva za isplatu" podrazumijeva se i da račun nije poslan.

Sukladno citiranim zakonskim odredbama, u konkretnom slučaju dospijeće utužene tražbine nastupilo je u roku od 30 dana od onog dana od kojeg je tužitelj mogao tuženicima ispostaviti račun (a to je dan nakon što je završio radove).

U konkretnom slučaju, tužitelj je prema podacima iz građevinskog dnevnika (list 78 spisa) i prema iskazu 2. tuženice Anke Burcar radove završio sredinom lipnja 2012., pa je sukladno tome utužena tražbina, s obzirom na činjenicu neispostavljanja računa, a primjenom citiranih zakonskih odredbi, dospjela najkasnije sredinom srpnja 2012. Ovdje se napominje da sud nije prihvatio kao istinit dio iskaza zastupnika po zakonu tužitelja Josipa Trupkovića koji je iskazao da je radove završio sredinom svibnja 2012. jer upravo suprotno proizlazi iz iskaza drugotuženice Anke Burcar i građevinskog dnevnika.

Kako je tužitelj kao datum dospijeća odredio još kasniji datum - 1. kolovoz 2012. (dan koji slijedi nakon proteka roka od 15 dana od dana ispostavljanja Okončane situacije), to je time utvrdio rok dospijeća *in favorem* dužnicima novčane obveze odnosno tuženicima, jer je dospijeće odredio kasnije od onog koje je određeno Zakonom.

Zaključno, neovisno od toga što su stranke Ugovorom odredile i uvjetovale nastupanje dospijeća tražbine ispostavljanjem računa nakon ovjerene situacije i neovisno od toga što račun u konačnici na taj način nije ispostavljen, to ne znači da utužena tražbina po Zakonu o rokovima ispunjenja novčanih obveza nije dospjela, jer ona jeste dospjela sredinom srpnja 2012. primjenom čl. 2. st.4. t. 2. u vezi s čl. 3. tog Zakona i tužitelj ima pravo njezinu naplatu. Kako je sud vezan tužbenim zahtjevom u smislu čl. 2. ZPP-a i kako je tužitelj označio kao datum dospijeća kasniji datum (1. srpanj 2012.), to je sud prihvatio taj dan kao dan dospijeća te je, a kako će biti u daljnjem tijeku obrazloženo, zakonske zatezne kamate odredio od tog datuma, te je u tom smislu prigovorna tvrdnja tuženika o pravu naplate kamata od toga datuma neosnovana.

Nadalje, u odnosu na prije obrazložene prigovorne tvrdnje tuženika u kojima su isti tijekom postupka osporavali količinu, kvalitetu i vrijednost utuženih radova, ističe se da su takve prigovorne tvrdnje djelomične osnovane.

No, prije svega, nije osnovana prigovorna tvrdnja tuženika da tužitelj nije izveo sve radove, budući da iz iskaza zastupnika po zakonu tužitelja Josipa Trupkovića i same 2. tuženice Anke Burcar proizlazi jasno i nedvosmisleno da je tužitelj izveo sve troškovničke i vantroškovničke radove, kako je to uostalom i prije navedeno.

S obzirom na osporavanje količine, kvalitete i vrijednosti svih utuženih radova, sud je temeljem tužiteljevog dokaznog prijedloga, tijekom postupka izveo dokaz građevinskim vještačenjem po vještaku graditeljske struke Celestini Bolić (nalaz i mišljenje na listu 495-525, 602-606, 615-617 i 621 spisa).

Vještak Celestina Bolić je u svom nalazu i mišljenju, a kojeg sud u cijelosti prihvaća budući je objektivan i sačinjen u skladu s pravilima struke, u bitnome utvrdila da je tužitelj za utužene radove obračunao cijenu od 130.907,16 kn (za ugovorene radove), cijenu od 247.570,14 kn (za vantroškovničke radove), odnosno da je ukupno obračunao cijenu od 378.477,30 kn, koja uvećana za 25% PDV-a u iznosu od 94.619,32 kn predstavlja ukupnu cijenu od 473.096,62 kn, s tim da je razlika između troškova izvedenih radova prikazanih u nalazu i mišljenju na iznos od 473.096,62 kn i troškova iz Okončane situacije u iznosu od 440.807,33 kn proizašla iz razloga što u rekapitulaciji Okončane situacije nije prikazana vrijednost radova rušenja i demontaže koji su neposredno izvedeni po izvoditelju i obuhvaćeni u ponudbenom troškovniku. S druge strane, sudski vještak Celestina Bolić je za iste te radove obračunala cijenu od 125.186,65 kn (za ugovorene radove), cijenu od 168.091,18 kn (za vantroškovničke radove) odnosno ukupno je obračunala cijenu od 293.277,83 kn, koja uvećana za 25% PDV-a u iznosu od 73.319,46 kn, predstavlja ukupnu cijenu od 366.597,29 kn. Obračun vrijednosti stvarno izvedenih radova sudski vještak Celestina Bolić sačinila je na način da je za svaku pojedinu stavku ugovorenih i neugovorenih (odnosno troškovničkih i vantroškovničkih) radova utvrdila zatečenu količinu radova izmjerom te istu pomnožila sa jediničnom cijenom – tržišnom cijenom, te u rekapitulaciji za svaku pojedinu vrstu radova utvrdila kolika je njihova ukupna vrijednost (tabelarni prikaz na listu 501-521 spisa), s tim da je sukladno prijedlogu sudskog vještaka Celestine Bolić utvrđenje stvarno izvedenih radova provedeno na temelju troškovnika koji se nalazi u spisu (a kako je to navedeno u zapisniku s očevida na listu 462 spisa).

Parnične stranke su na tu sveukupnu cijenu odnosno vrijednost stvarno izvedenih radova iz vještakova obračuna u iznosu od 366.597,29 kn podnijeli prigovore, koje je stalni sudski vještak Celestina Bolić obrazloženim i argumentiranim očitovanjima u cijelosti osporila, te njima dodatno potvrdila i ukazala na pravilnost i ispravnost svog konačnog obračuna vrijednosti stvarno izvedenih radova. Stoga ovaj sud u cijelosti prihvaća takva očitovanja sudskog vještaka Celestine Bolić kao pravilna i stručna te ih smatra nepotrebno ponovno ponavljati.

Dakle, ovaj sud uzimajući u obzir nalaz i mišljenje sudskog vještaka Celestine Bolić utvrđuje da je tužitelj izveo za tuženike radove u količini i po cijeni koja je navedena u vještakovom tabelarnom prikazu (list 501-521 spisa), te da ima pravo na isplatu sveukupnog obračunatog iznosa od 366.597,29 kn. Kako je to prethodno navedeno, sve prigovore na tu količinu i cijenu stvarno izvedenih radova, sudski vještak Celestina Bolić je uspješno otklonila te obrazloženim, logičnim i argumentiranim tvrdnjama u cijelosti iste pobila i njima ovaj sud nema ništa dodati, već dapače iste u cijelosti prihvatiti. Jedino ovaj sud smatra potrebnim navesti vezano za tužiteljevu prigovornu tvrdnju da je vještak u obračun vrijednosti trebala uzeti u obzir i cijenu materijala, da je takva prigovorna tvrdnja neosnovana ne samo iz razloga na koje se je pozvao vještak, a to je da su parnične stranke prilikom očevida izjavile da su sav materijal dobavili tuženici, već i iz razloga što su i u Ugovoru to izričito navele (čl. 7. Ugovora).

Što se tiče kvalitete izvedenih radova odnosno prigovorne tvrdnje tuženika da su radovi izvedeni manjkavo jer da na njima postoje nedostaci, ističe se da je ta prigovorna tvrdnja osnovana budući da je sudski vještak Celestina Bolić utvrdila nedostatak na terasi koja je zatečena izbetonirana, ali djelomično ispucana, pa je iz tog razloga umanjena

njezina izvedbena vrijednost (za 57%). Dakle, u tom smislu je osnovana prigovorna tvrdnja tuženika da su ipak postojali nedostaci na izvedenim radovima te je prigovor tuženika u vidu umanjenja cijene za takve radove prihvaćen sukladno odredbi čl. 610. i čl. 611. ZOO-a, jer je za djelomično ispucanu terasu umanjenja njena izvedbena vrijednost i to za 57% odnosno za 4.648,80 kn koliko bi iznosila vrijednost sanacije prema procijeni sudskog vještaka Celestine Bolić.

Sudski vještak Celestina Bolić nije utvrdila nikakve druge nedostatke poradi kojih bi smanjila vrijednost izvedenih radova te su stoga prigovorne tvrdnje tuženika u tom dijelu neosnovane.

Iz iskaza svjedoka Danijela Dabe, Radovana Rastovića i Štefice Dabo proizlazi da je bilo nedostataka u pojedinim radovima jer je voda curila po zidovima odnosno dolazila je do utičnica i šaltera; cjelokupan objekt je bio pod vlagom, a na vanjskoj gornjoj deki je bilo tragova vode. No tijekom postupka nije dokazano da bi ti nedostaci bili u vezi s utuženim građevinskim radovima koje je tužitelj izveo za tuženika, a čija cijena je predmet ovog spora. To tim više što niti prilikom očevida od strane tuženika nije ukazano gdje su takvi nedostaci postojali, a iste sudski vještak Celestina Bolić nije utvrdila u svom nalazu i mišljenju.

Što se tiče prigovorne tvrdnje tuženika da su zbog nekvalitetno izvedenih radova pretrpjeli štetu, takva prigovorna tvrdnja je prije svega pravno irelevantna budući da tuženici u ovom postupku nisu postavili nikakav procesno pravni zahtjev s naslova naknade štete. Iz tog istog razloga sud nije prihvatio dokazni prijedlog tuženika da se pribavi spis Općinskog suda u Zadru, Stalne službe u Pagu poslovni broj R1-327/15, koji se je vodio radi osiguranja dokaza, a niti je ocjenjivao nalaz i mišljenje koje je u tom postupku osiguranja dokaza dao vještak.

Sukladno svemu navedenom, ovaj sud utvrđuje kao pravno relevantnu odlučnu činjenicu da je tužitelj tijekom postupka dokazao da je izveo građevinske radove u stvarnoj vrijednosti od 366.597,29 kn koju tuženici kao naručitelji moraju platiti, pa je sud primjenom odredbi čl. 9., 358. i 620. Zakona o obveznim odnosima, u tom dijelu prihvatio tužbeni zahtjev te tužitelju dosudio zatraženu glavnicu u tom iznosu te na temelju odredbe čl. 451. st. 3. ZPP-a održao platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na snazi u tom dijelu (točka I. izreke presude), dok je u preostalom dijelu zatražene glavnice u iznosu od 74.210,04 kn (budući je ukupan iznos zatražene glavnice bio 440.807,33 kn) sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tužbeni zahtjev odbio (točka IV. izreke presude).

Nadalje, budući je za dio utužene tražbine u iznosu od 74.210,04 kn sud odbio tužiteljev tužbeni zahtjev kao neosnovan iz prije navedenih razloga i u tom dijelu ukinuo platni nalog (čl. 451. st. 3. ZPP-a), to nadalje ovaj sud utvrđuje da tužitelju ne pripada u cijelosti pravo na ovršni trošak kojega mu je odmjerio javni bilježnik i to u iznosu od 15.728,84 kn, pa je odluku o tom trošku sud donio primjenom odredbe čl. 154. st. 2. ZPP-a.

Stoga je sud tužitelju sukladno uspjehu u sporu od 83% priznao trošak postupka kojeg je odredio javni bilježnik u iznosu od 13.054,94 kn (83% od 15.728,84 kn) s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, te je primjenom odredbe čl. 451. st. 3. ZPP-a sud odlučio kao u točki I. izreke presude, dok je u preostalom zatraženom dijelu u iznosu od 2.673,90 kn (17% od 15.728,84 kn) s pripadajućom zakonskom zateznom

kamatom tužiteljev zahtjev za naknadu troška neosnovan, te je također primjenom odredbe čl.451. st.3. ZPP-a odlučeno kao u točki IV. izreke presude.

Tuženik je pao u zakašnjenje jer nije ispunio obvezu u roku određenom za ispunjenje sukladno čl. 183. st. 1. ZOO-a. Na temelju odredbe čl. 29. st. 1. i 2. istog Zakona, dužnik koji zakasni sa ispunjenjem novčane obveze duguje, osim glavnice, i zateznu kamatu po stopi utvrđenoj zakonom pa je sud tužitelju dosudio i kamate.

Za isporuke robe ili pružanje usluga koje su nastupile prije 30. lipnja 2013. vrijedi stopa od 15% odnosno stopa utvrđena primjenom eskontne stope Hrvatske narode banke, dakle primjena odredbi ZOO-a i ista stopa vrijedi do 31. srpnja 2015. godine, budući da je ZID ZOO-om (Narodne Novine broj 78/15) propisana drugačija visina stope zakonske zatezne kamate i ista vrijedi od 1. kolovoza 2015.

S obzirom da se platni nalog može održati na snazi samo onako kako je izdan, a da se je, kako je to prije navedeno, promijenila stopa zakonske zatezne kamate, to je valjalo održati na snazi platni nalog za stopu zakonske zatezne kamate koja je vrijedila do 31. srpnja 2015. (točka I. izreke presude), dok je valjalo ukinuti platni nalog u dijelu u kojem se nalaže tuženicima da plate zakonsku zateznu kamatu na dosuđenu glavnici u iznosu od 366.597,29 kn i troškove ovršnog postupka u iznosu od 13.054,94 kn od 1. kolovoza 2015., te im naložiti da istu plati prema izmijenjenoj stopi zakonske zatezne kamate (točka II. i III. izreke presude).

Odluku o parničnom trošku sud je donio na temelju odredbe čl. 154. st. 2. i čl. 155. ZPP-a.

Sud je tužitelju, sukladno vrijednosti predmeta spora u iznosu od 440.807,33 kn, priznao srazmjerno njegovu uspjehu u sporu (83%) parnični trošak u iznosu od 77.196,42 kn (točka V. izreke presude).

Parnični trošak tužitelja odnosi se na trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 4.750,00 kn sukladno Zakonu o sudskim pristojbama (Narodne novine br. 26/03-pročišćeni tekst, 125/11, 112/12, 157/13 i 110/15, dalje: ZSP) i trošak zastupanja po Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 91/04, 37/05, 59/07, 148/09, 142/12, 103/14 i 118/14) koji se sastoji od troška sastava podneska od 25. siječnja 2013. u iznosu od 6.250,00 kn (5.000,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 1.250,00 kn) sukladno Tbr. 8/1 i Tbr. 42 Tarife, troška zastupanja na ročištu održanom 14. svibnja 2013. u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn (2.500,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 625,00 kn) sukladno Tbr. 9/2 i Tbr 42 Tarife, troška sastava podneska od 17. lipnja 2013. u iznosu od 6.250,00 kn (5.000,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 1.250,00 kn) sukladno Tbr. 8/1 i Tbr. 42 Tarife, troška sastava podneska od 24. travnja 2014. u iznosu od 6.250,00 kn (5.000,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 1.250,00 kn) sukladno Tbr. 8/1 i Tbr. 42 Tarife, troška sastava podneska od 15. svibnja 2014. u iznosu od 1.562,50 kn (1.250,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 312,50 kn) sukladno Tbr. 8/3 i Tbr. 42 Tarife, troška sastava podneska od 19. siječnja 2015. u iznosu od 1.562,50 kn (1.250,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 312,50 kn) sukladno Tbr. 8/3 i Tbr. 42 Tarife, troška zastupanja na ročištu održanom 24. ožujka 2015. u ukupnom iznosu od 6.250,00 kn (5.000,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 1.250,00 kn) sukladno Tbr. 9/1 i Tbr 42 Tarife, troška sastava podneska od 26. ožujka 2015. u iznosu od 1.562,50 kn (1.250,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 312,50 kn) sukladno Tbr. 8/3 i Tbr. 42 Tarife, troška zastupanja na ročištu održanom 13. svibnja 2015. u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn (2.500,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 625,00 kn) sukladno Tbr. 9/2 i Tbr 42 Tarife, troška sastava podneska

od 15. lipnja 2015. u iznosu od 1.562,50 kn (1.250,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 312,50 kn) sukladno Tbr. 8/3 i Tbr. 42 Tarife, troška sastava podneska od 26. listopada 2015. u iznosu od 1.562,50 kn (1.250,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 312,50 kn) sukladno Tbr. 8/3 i Tbr. 42 Tarife, troška zastupanja na ročištu održanom 23. prosinca 2015. u ukupnom iznosu od 6.250,00 kn (5.000,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 1.250,00 kn) sukladno Tbr. 9/1 i Tbr. 42 Tarife, troška zastupanja na ročištu održanom 16. ožujka 2016. u ukupnom iznosu od 6.250,00 kn (5.000,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 1.250,00 kn) sukladno Tbr. 9/1 i Tbr. 42 Tarife, troška zastupanja na ročištu održanom 12. rujna 2016. u ukupnom iznosu od 6.250,00 kn (5.000,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 1.250,00 kn) sukladno Tbr. 9/1 i Tbr. 42 Tarife, troška izbivanja iz ureda u ukupnom iznosu od 2.187,50 kn (1.750,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 437,50 kn) sukladno Tbr. 35 i Tbr. 42 Tarife, putnog troška u ukupnom iznosu od 1.260,00 kn (1.008,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 252,00 kn) sukladno Tbr. 45 i Tbr. 42 Tarife, troška cestarine u ukupnom iznosu od 625,00 kn (500,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 125,00 kn) sukladno Tbr. 45 i Tbr. 42 Tarife, troška sastava podneska od 31. listopada 2016. u ukupnom iznosu od 6.250,00 kn (5.000,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 1.250,00 kn) sukladno Tbr. 8/1 i Tbr. 42 Tarife, troška sastava podneska od 18. studenoga 2016. u iznosu od 1.562,50 kn (1.250,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 312,50 kn) sukladno Tbr. 8/3 i Tbr. 42 Tarife, troška sastava podneska od 8. prosinca 2016. u iznosu od 1.562,50 kn (1.250,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 312,50 kn) sukladno Tbr. 8/3 i Tbr. 42 Tarife, troška zastupanja na ročištu održanom 1. veljače 2017. u ukupnom iznosu od 6.250,00 kn (5.000,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 1.250,00 kn) sukladno Tbr. 9/1 i Tbr. 42 Tarife, troška sastava podneska od 7. travnja 2017. u iznosu od 1.562,50 kn (1.250,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 312,50 kn) sukladno Tbr. 8/3 i Tbr. 42 Tarife, troška zastupanja na ročištu održanom 8. lipnja 2017. u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn (2.500,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 625,00 kn) sukladno Tbr. 9/2 i Tbr. 42 Tarife, troška sastava podneska od 26. lipnja 2017. u iznosu od 1.562,50 kn (1.250,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 312,50 kn) sukladno Tbr. 8/3 i Tbr. 42 Tarife, troška zastupanja na ročištu održanom 13. rujna 2017. u ukupnom iznosu od 6.250,00 kn (5.000,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 1.250,00 kn) sukladno Tbr. 9/1 i Tbr. 42 Tarife i troška predjuma u iznosu od 11.000,00 kn, što sveukupno iznosi 105.760,00 kn, od čega se tužitelju sukladno njegovu uspjehu u sporu (83%) priznaje 87.780,80 kn.

Parnični trošak tuženika odnosi se na trošak zastupanja po Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 91/04, 37/05, 59/07, 148/09, 142/12, 103/14 i 118/14) koji se sastoji od troška sastava prigovora protiv rješenja o ovrsi u ukupnom iznosu od 6.875,00 kn (5.500,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 1.375,00 kn) sukladno Tbr. 11/1, Tbr. 36 i Tbr. 42 Tarife, troška sastava podneska od 13. svibnja 2013. u ukupnom iznosu od 6.875,00 kn (5.500,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 1.375,00 kn) sukladno Tbr. 8/1, Tbr. 36 i Tbr. 42 Tarife, troška sastava podneska od 20. ožujka 2014. u ukupnom iznosu od 6.875,00 kn (5.500,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 1.375,00 kn) sukladno Tbr. 8/1, Tbr. 36 i Tbr. 42 Tarife, troška sastava podneska od 23. ožujka 2015. u ukupnom iznosu od 6.875,00 kn (5.500,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 1.375,00 kn) sukladno Tbr. 8/1, Tbr. 36 i Tbr. 42 Tarife, troška sastava podneska od 29. lipnja 2015. u ukupnom iznosu od 1.718,75 kn (1.375,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 343,75 kn) sukladno Tbr. 8/3, Tbr. 36 i Tbr. 42 Tarife, troška zastupanja na ročištu održanom 16. ožujka 2016. u ukupnom iznosu od 6.875,00 kn (5.500,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od

1.375,00 kn) sukladno Tbr. 9/1, Tbr 36 i Tbr 42 Tarife, troška zastupanja na ročištu održanom 12. rujna 2016. u ukupnom iznosu od 6.875,00 kn (5.500,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 1.375,00 kn) sukladno Tbr. 9/1, Tbr 36 i Tbr 42 Tarife, troška sastava podneska od 28. listopada 2016. u ukupnom iznosu od 6.875,00 kn (5.500,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 1.375,00 kn) sukladno Tbr. 8/1, Tbr. 36 i Tbr. 42 Tarife, troška zastupanja na ročištu održanom 1. veljače 2017. u ukupnom iznosu od 6.875,00 kn (5.500,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 1.375,00 kn) sukladno Tbr. 9/1, Tbr 36 i Tbr 42 Tarife, troška sastava podneska od 20. lipnja 2017. u ukupnom iznosu od 1.718,75 kn (1.375,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 343,75 kn) sukladno Tbr. 8/3, Tbr. 36 i Tbr. 42 Tarife i troška zastupanja na ročištu održanom 13. rujna 2017. u ukupnom iznosu od 6.875,00 kn (5.500,00 kn + 25% PDV-a u iznosu od 1.375,00 kn) sukladno Tbr. 9/1, Tbr 36 i Tbr 42 Tarife, što sveukupno iznosi 65.312,50 kn, od čega se tuženicima sukladno njihovu uspjehu u sporu (17%) priznaje 11.103,13 kn. Napominje se tuženicima da im sud nije mogao priznati troškove sastava podnesaka koji su predani na ročištima održanima 16. ožujka 2016. i 1. veljače 2017. budući su sve navedeno u tim podnescima isti mogli navesti na ročištima.

Prijebojem međusobno priznatih troškova tužitelju se dosuđuje razlika u iznosu od od 76.677,67 kn (87.780,80 kn – 11.103,13 kn, točka V. izreke presude).

Odredba čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona (Narodne novine br. 112/12, 25/13, 93/14 i 55/16 i 73/17, dalje: OZ-a) propisuje da kamata na troškove postupka dospijeva danom donošenja odluke o parničnom trošku, pa kako je takav zahtjev tužitelj postavio u zahtjevu za naknadu parničnog troška, to je sud odlučio kao u točki V. izreke presude.

Rijeka, 16. listopada 2017.

Sudac

Tamara Jugo Smoljanović

ZA TOČNOST ODPRAVKA
Sudac TAMARA JUGO SMOLJANOVIĆ, v.r.

UPUTA O PRAVU NA IZJAVLJIVANJE PRAVNOG LIJEKA:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 (osam) dana od dana objave, a u slučaju da nije uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje u roku od 8 (osam) dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovom sudu u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:

1. Dostaviti
TUŽITELJU: po punomoćniku
TUŽENICIMA: po punomoćniku
2. Spis: u kalendar, 20. studeni 2017.
3. Pristojba: u evidenciju sudskih pristojbi

Rijeka, 16. listopada 2017.

Sudac

Tamara Jugo Smoljanović

Nacrt odluke izradila
sudska savjetnica
Tina Ružić Škrobonja

